

SRDÍČKO

ročník XX.
18. 9. 2016

4

PODĚKOVÁNÍ OTCI DOMINIKOVI

Říká se, že změna je život, a tak i my musíme odchod otce Dominika přijmout jako součást Božího plánu, i když se nám s ním neloučí lehce.

Když Dominik přišel před dvěma roky do Husovic, měli jsme se s ním možnost více poznat v Alpách, kde jsme strávili týden. V této době naše spolčo nefungovalo tak, jak jsme si představovali, a náš zájem s tím něco dělat začal upadat. Přesto se nakonec vytvořila skupina lidí, která se chtěla dál scházet a i když nás zpočátku nebylo mnoho, Dominik se našich setkání účastnil a věnoval se nám. Tím rostla i naše motivace spolčo trochu oživit a kromě čtvrtedních večerů strávených na faře jsme začali podnikat i další akce.

Jedním z výjimečných zážitků pro nás byl loňský výlet do Assisi, kde jsme putovali po stopách svatého Františka, a touto poutí nás provázel právě otec Dominik. Kromě toho, že jsme navštívili spoustu zajímavých míst, pro nás týden v Assisi měl především velký duchovní rozměr.

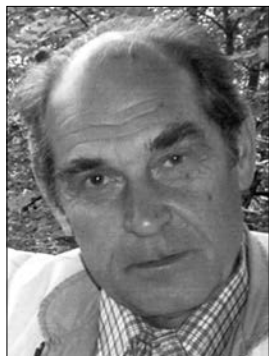
Tímto bychom chtěli otci Dominikovi poděkovat za čas, který s námi strávil, za duchovní vedení a také za to, že se nás hned od začátku ujal. Zároveň mu přeje šťastný návrat do Plzně a plno energie a elánu do jeho dalšího působení. Už se těšíme, až přijedeme na návštěvu ☺

Děkujeme!

Spolčo Porziuncola

VZPOMÍNKA NA PANA JINDŘICHA TIOKU

Dne 13. 5. 2016 jsme se rozloučili s panem Jindřichem Tiokou, který zemřel v 79 letech po dlouhé těžké nemoci. Byl to právě on, kdo napsal po náhlém odchodu

mého bratra velice pěkný článek do *Srdíčka*. Sám vydával časopis *Zrnko*, který byl prvním farním časopisem v Husovicích a také přispíval mnohými texty do jiných časopisů. Všechny jeho články vypovídaly o velké vzdělanosti a citu pro volbu slov. Ráda vzpomínám na pana Tioku jako na velice ochotného a zodpovědného farníka, který se zapojil do dění našeho společenství. Nejprve jako dirigent chrámového sboru a později i jako varhaník. Ještě v létě 2015 jsem za ním párkát zašla

na kůr, když hrál při mších. Někdy hrával i obě nedělní dopolední mše sv. a ke konci už na něm bylo vidět fyzické vyčerpání. Jeho zodpovědnost byla opravdová. Vždy se snažil dostát svým závazkům a hraní při mši sv. neodmítal, i když si nemoc začala vybírat svou daň. Ani chemoterapie nebo vyvrknutý kotník mu nezabránily, aby došel na kůr a usedl za varhany.

Vzpomínám si na první spolupráci s panem Tiokou v roce 1988. Oslovil mého bratra, zda bychom nastudovali spolu s husovickou mládeží vánoční zpěvy, které on napsal. Název díla si již nepamatuji, ale bylo tam nezapomenutelné místo, které nám, amatérským zpěvákům, činilo neuvěřitelný problém. „A mrtvý svět – zas ožije.“ Až s odstupem času chápu význam těch slov.

Budme jako byl on, nebojme se na sebe vzít zodpovědnost a přispět svými schopnostmi k Boží oslavě.

Petra Vaštová

NEJSTARŠÍ ČEŠKA

V Husovicích pobývala od roku 1919 paní Bedřiška Köhlerová, která zemřela letos 19. června, velmi těsně před svými 109. narozeninami (narodila se v roce 1907). Z jejího vyprávění se zachovaly vzpomínky na chození pro vodu ještě do studny, Husovice bez tramvají a život bez neustálého spěchu, zároveň však i na rychlý běh života. „Život uteče, ani nevíte

jak,“ je jeden z výroků ženy, která prožila nástupy všech vlád a režimů od dob císaře Františka Josefa I. Pokud se mezi farníky nachází pamětník, který tuto paní znal, jsou jeho vzpomínky na nejstarší Češku v našem farním časopisu vítané.

(Zdroj informací v článku – *MF dnes*, pátek 1. 7. 2016)

INFORMACE Z FARNOSTI BRNO-HUSOVICE

Výměna kněží

V září odchází z Husovic po dvou letech působení o. Dominik, OFM a z Plzně k nám přijde o. Didak, OFM. Přejeme jim v nových působištích „hodné farníky“ :).

Výuka náboženství

ZŠ náměstí Republiky, Cacovická – první stupeň – vyučuje od 12:50 hod. s. Anežka
 ZŠ Zemědělská – první stupeň – vyučuje v úterý 13:30 hod. o. Filip / s. Lucie
 ZŠ Soběšice – ve čtvrtek 1.–2. třída od 13:00–13:45 hod. – vyučuje br. Kapistrán
 Klášter Klarisek – ve čtvrtek 3.–5. třída od 14:00–14:45 hod. – vyučuje br. Kapistrán

Příprava na biřmování

Dvouletá příprava na biřmování začala v úterý 11. října 2016 v 17:00 na faře. Dále bude pokračovat každé úterý, vždy od 17 hod. Účast je vhodná i pro přípravu na jiné svátosti. Setkání vede o. Filip, OFM.

Eucharistická adorace

Každý čtvrtek po večerní mši svaté je v kostele eucharistická adorace. Každý čtvrty čtvrtek adorace animovaná.

Smírná pobožnost

Každé třetí úterý v měsíci v 17:00 hod. je v kostele smírná pobožnost růžencového společenství. Vede ji br. Justin, OFM. Čas od času přijede o. Ignác, OFM (tuto informaci dáme včas vědět :).

Slavnost sv. Františka

V úterý 4. října společně oslavíme slavnost sv. Františka při večerní mši sv. v 18.00 a po ní bude následovat malé pohostění na faře.

Husovický stolní kalendář pro r. 2017

Během podzimu bude vytištěn 1. husovický stolní kalendář s fotografiemi z našeho kostela a naší čtvrti. Budete si jej moci zakoupit v sakristii. Na jeho přípravě se nyní usilovně pracuje.

INFORMACE Z FARNOSTI BRNO-LESNÁ

Kalendáře farnosti

V minulých dnech byly vytištěny a z tiskárny dodány nové stolní kalendáře pro rok 2017 s názvem Svědkové víry, které farnost vydala jako třetí volné pokračování po třech letech, kdy bylo vzpomenuito dalších 53 osobností církve, které trpěly a byly umučeny na našem území za obou

totalitních režimů v minulém století. A protože byl požadavek na pokračování, je nový kalendář věnován nejen dalším církevním, ale i méně známým významným osobnostem naší vlasti coby obětmi zla a krutého násilí, které si zaslouží, aby se na ně nikdy nezapomnělo. Nyní jsou zmíněné kalendáře rozeslány jako poděkování

naším mnohým podporovatelům, dárcům a sympatizantům při přípravě stavby nového kostela na Lesné. Vizualizace stavby je v tomto novém kalendáři též obsažena.

Burčákové posezení

Připravujeme také na poslední zářijovou neděli tradiční burčákové odpoledne

s posezením, občerstvením a přátelskými setkáními.

Koncert

Chceme ještě informovat, že avizovaný zářijový koncert brněnské folkové skupiny Svítání se odkládá až na měsíc říjen. Termín bude upřesněn.

TOTO JE DEN, FARNÍ DEN, KTERÝ DAL NÁM PÁN...

Neděle devatenáctého června, dvě hodiny odpoledne, počasí proměnlivě příznivé, společenství farníků dostatečné, program připraven, hosté dostaveni, občerstvení nachystané, farní den může úspěšně odstartovat.

Navíc mnohem úspěšněji než let rake-toplánu Challenger, o kterém byla letošní zajímavá přednáška ing. Tomáše Příbyla. Stačily netěsnící kroužky v důležitém spoji, který pro opakovaná použití nemohl být udělán napevno a přes desítky varování stál let život všech sedm členů posádky. Okamžik slávy, kdy vybrané letce čeká historický start a poté katastrofa, které bylo možné předejít, chvíle, kdy se mnohým zatajil dech. Bůh poslal dopředu mnohá varování, avšak mocní hráči světa často hrají s pěšáky především podle svých plánů. Přednáška byla velmi obsažná, skýtalá řadu technických detailů a bylo na ní mnoho posluchačů. Zároveň probíhalo hudební. občerstvovací a společenské posezení na zelené louce před Duchovním centrem, budoucím základu nového kostela. Okoloidoucí pejskaři a další obyvatelé Lesné pokukovali, co se

před centrem děje, a někteří našli odvahu přidat se ke společnému slavení. Farníci byli farním dnem tradičně nadšení, jak je vidět podle reakcí:

Radka: „Moc se mi tu líbí. Jsem ráda, že chodím na farní dny“

Dominik: „Je to dobrý, jako každý rok.“

Další reakce: „Lidé byli spokojeni, bylo teplo, dalo to i spoustu práce, ale bylo to dobré.“

Jiná odezva: „Účast velká, organizace klobouk dolů, hezké.“

Uvnitř centra bylo možno občerstvit duši uměním malíře Stanislava Havlíka (pro zájemce jeho stránky – www.verse-pastely.ueweb.cz). Duchovní prostor, který zval ke ztišení a zamyšlení nesl např. název Missa Solemnis – L. van Beethoven. Havlíkovy obrazy jsou ozvěnami z dětství, ministrování atd.

Hvězdy jako sedmikrásky nad Brnem byly pak nejen na jednom z obrazů, ale i nad večerním Duchovním centrem, odkud se spokojení farníci rozešli po skutku vydařeném farním dnu.

Jarka C.

TROCHU JINÝ PRÁZDNINOVÝ ZÁŽITEK ANEB JAK SE MATÝSEK ZTRATIL

Nejsilnější zážitek tohoto léta, jak to občas bývá, nebyl plánovaný, o to víc si jej však budeme pamatovat. Tento rok jsme se již podruhé s našimi kamarády vydali na pár dní hlídat skautské tábořiště na Vysočinu. Urputná horka a souboj s vosami z minulého roku vystřídala naprosto neletní zima a občasný deštík. Nepřízeň počasí však ke stanování patří a nám nezabránila, abychom se hned krátce po příjezdu vydali na houby. Útvar, ve kterém jsme se po lese pohybovali, rozhodně nepřipomínal rojníci, ale spíše roj dětí a dospělých – všichni jsme byli rádi, že jsme v lese. Po chvíli přiběhl kamarádův šestiletý syn Matěj, který se chtěl vrátit za mámou do táborové kuchyně. Les je na dohled od tábořiště, bylo vidět střechu kuchyně, Matěje jsme proto vyslali samotného s radou, aby se držel potoka, že brzy do tábora dojde. Matěj odešel, ale po chvíli mrholení zesílilo, proto jsme se i my rozhodli nechat houby ještě povyrůst a vrátit se za ním do tábořiště. Tam jsme ale s hrůzou zjistili, že Mates nedorazil. Všichni včetně dětí obcházeli tábor i přilehlý les a volali „Matýsku!“ Nikdo se však neozýval. Začalo pršet čím dál víc, navíc už bylo docela pozdě a blížil se večer. Tátové vyšli do lesa a mámy zůstaly se zbývajícími dětmi na tábořišti, kde jsme se všichni snažili rozptýlit hrou, což nám moc nešlo. Vzpomněla jsem si, jak se mi na deset minut ztratil syn na dětském hřišti. Tu úzkost a strach si myslím každá máma dokáže představit. Matějova maminka se navenek tvářila statečně, ale bylo mi jasné, že je v ní malá dušička. Každou chvíli jsme chodili a volali „Matěji, Matýsku,“ nikdo se

však neozýval. Po chvíli se i tátové vrátili s nepořízenou. Dohodli jsme se, že nezbývá než zalarmovat policii. Sotva jsme ji zavolali, vidíme, že se po cestě k táboru blíží auto a z něho vystupuje – chvála Bohu – Matěj! V gumákách měl vodu, koleno odřená, ale tvářil se statečně. Vydal se podél potoka, ale na opačnou stranu, než byl tábor. Musel ujít alespoň čtyři kilometry, až narazil na vesnici, kde se ho ujal hodný pán, který ho zavezl zpět na tábořiště. Konec dobrý, všechno dobré, leč policie i tak musela přijet a sepsat s námi protokol. Po pohádce na dobrou noc, když už byly všechny děti oblečeny do spousty vrstev a spokojeně chrupaly ve spacácích, jsme měli čas probrat při svitu petrolejky dramatické události dnešního dne a shodli jsme se na tom, že být rodičem je někdy – vlastně skoro pořád – dost velká fuška. Nikoho z nás by nenapadlo, že se tak blízko tábořiště Matěj vydá na opačnou stranu a neobráti se, ani když na něj po hodné chvíli nenarazí. Určitě spousta z nás vštěpuje dětem, že do aut s cizími lidmi nemají sedat, ovšem v tomto případě bylo dobře, že Matese pán sevezl, kdoví, jak dlouho by ještě šel, než by na tábořiště dorazil, kolik lidí by jej mezitím hledalo a jak bychom se nabáli. Na druhou stranu zrovna v takové chvíli, kdyby někdo s hodně zlými úmysly uviděl opuštěné, promoklé dítě... raději nedomyšlet. Zkrátka není v našich silách uchránit děti před všemi nebezpečími dnešního světa, nezbývá nám tedy, než s důvěrou věřit v anděla strážného a Boží ochranu, která snad bude fungovat tam, kde ta rodičovská již nestačí.

TP

FARNÍ TÁBOR HUSOVICE

Prázdninový farní tábor probíhal v první polovině července na faře ve Stařeči u Třebíče. Letošní tématem se staly Rychlé šípy od Jaroslava Foglara. Pět týmů bylo rozděleno podle barev a každý tým měl ve své barvě vlastnoručně ušité čepičky, na které jsme sbírali bobříky. Cílem tábora bylo získat ježka v kleci.

Po ranním vstávání následovala rozvíčka a snídaně. Poté jsme měli s br. Kapistránem duchovní program spojený s modlitbou, svačinu a dopolední hry. Ve 12 hodin jsme společně usedli k dobrému obědu, který nám připravila milá paní kuchařka. Odpolední klid jsme trávili hraním

deskových her nebo zkrátka odpočíváním. Následoval odpolední program, ve kterém jsme hráli pohybové hry. Každý večer jsme si po večeři četli úryvek z příběhu Jana Tleskače, od kterého ježek v kleci pochází.

Užili jsme si i pěší výlet do Třebíče, koupání v rybníku a plavbu na raftech. Na neštěstí náš tábor zasáhly i nemoci, a tak se někteří museli vrátit předčasně domů, patřil jsem k nim a moc mě to mrzelo. Přesto jsem na táboře zažil společenství a rád na něj vzpomínám. Velký dík a pochvala patří všem vedoucím, kteří tábor perfektně připravili.

Mikuláš Filip

Vedoucí.

Děti.

PRVNÍ SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ V HUSOVICÍCH

V neděli 5. 6. 2016 poprvé přistoupilo ke svatému přijímání 17 dětí z naší farnosti, foto Petr Bukovský.

PRVNÍ KROJOVANÁ POUŤ V HUSOVICÍCH

Sen se stal skutečností a my jsme byli při tom, když se v sobotu 4. června 2016 v Husovicích uskutečnila první krojovaná pouť – Den Husovic. Termín nebyl vybrán náhodně, protože den předtím, v pátek 3. června, naše farnost slavila slavnost Nejsvětějšího Srdce Páně a na následující den neděli 5. června připadlo 106leté výročí posvěcení kostela. Dalo by se říct, pouť spojená s posvěcením.

V pátek se před husovickým kostelem za spolupráce dobrovolných hasičů z Brna-Husovic postavila mája, kterou obstaral starosta Jednoty Orla Brno-Husovice, Stanislav Kselík. Jemu vlastně vděčíme za nápad uskutečnit krojované slavnosti.

Večer jsme měli možnosti vidět stárky, jak chodili ulicemi Husovic, rozdávali perníčky ve tvaru husy a zvali všechny na sobotní slavnost.

V sobotu se stárci chystali na svůj velký den již od 7 hodin od rána. O účesy se jim postarala Verča Krakovičová, a to velice dobře. V 10 hodin sloužil otec Filip v husovickém kostele poutní mši svatou. Při ní hrála na varhany paní Karasová. Nechyběl ani cimbál Elišky Martinkové, s doprovodem houslí Magdy Maluškové a Honzy Kohoutka. Prosby při mši sv. přečetl Mgr. Petr Hladík, místostarosta městské části Brno-sever, který velice profesionálně moderoval i celý průběh slavností.

Nezapomenutelný byl i krojovaný průvod Husovicemi za doprovodu dechové hudby. V čele šli představitelé Jednoty Orla Husovic, Standa Kselík a Martin Glogar, se svými manželkami v orelských krojích, za nimi osm párů krojovaných stárků a dechová hudba. Následoval je husovický farář s ministranty, hasiči z Brna-Husovic a Bratislavy a farníci a obyvatelé Husovic s hosty. Průvod šel ulicí Nováčkovou, Musilovou, Rotalovou a Elgartovou zpět do husovického kostela, kde byl zakončen krátkým požehnáním.

Odpolední program, který probíhal na náměstí Republiky, byl připraven ve spolupráci s MČ Brno-sever, KS Omega a jednotou Orel – Husovice.

Vůbec nám nevadilo, že během odpoledne nás déšť zahnal asi na půl hodiny

pod stany a stromy, protože celý den bylo velice příjemné teplo.

Všichni si budeme také pamatovat jméno hlavní stárky Moniky Kummerové a Daniela Obdržálka, kteří nás spolu

s ostatními provázeli prvním Dnem Husovic, který snad nebude posledním.

Velký dík a obdiv patří všem, kteří se podíleli na organizování této krásné akce.

Děkujeme!

Petra Vaštová

Srdečně zveme všechny spolu chodící páry, snoubence i manžele
na přednášku P. Jiřího Kani

Manželství není jen cár papíru

*Uskuteční se v úterý 20. září 2016 v 19 hod. na Kotlanově 13 v Lišni
v Salesiánském středisku mládeže. Vstup volný. Více na plakátku v kostele.*

(NE)VŠEDNÍ ZÁŽITKY Z PRÁZDNINOVÉHO VÝLETU

Jak tomu již bývá, prázdniny lákají k objevování nových míst či návratu na ty, která se nám líbila, kde už jsme byli. Původní plány jsou velkolepé a podobně tomu bylo i u nás. Nakonec padla volba na Slovinsko, které ještě nemáme prozkoumané. Nejrady cestujeme jen s tím, co si neseme na zádech, ale vzhledem k tomu, že manželka je v očekávání, zvolili jsme variantu auta. Kupodivu se nám vše vlezlo do kufru naší „žabky“ a my mohli vyrazit vstříc jižním objevům. Plán byl velice strohý, nic konkrétního, prostě náš styl.

Po cestě jsme uznale kynuli kvalitě rychlých silnic našich sousedů i se kochali místní krajinou a architekturou. Při přejezdu hranic Rakousko/Slovinsko, stanuli na kopci, odkud byl krásný výhled na místní vinice. Dodnes nechápu, jak se dá tak prudký svah obdělávat. Mají naše uznání. Cestou tam jsme strávili pár hodin v Mariboru, místo, kam doporučujeme se podívat. Nejen, že tu je nejstarší

vinice v Evropě (cca 400 let), ale město je vskutku zajímavé, jak architektonicky, tak i svoji krásou. Nechyběla ani nedělní mše ve zdejší katedrále. Slovinština je trochu podobná češtině, ale opravdu jen trochu a mnohá slova pobaví. To jsme netušili, že se do Mariboru ještě vrátíme.

Dalším cílem bylo jezero Bled. To nám však znechutily velké davy turistů a plný kemp a tak jsme se přesunuli k vedlejšímu, Bohinjskému, jezeru. Tady jsme se další den potkali se švagrovou a jejím přítelem, kteří se vydali podobným směrem, ale zato testovali minikaravan vlastní výroby. Nejedna člověk se za ním otáčel i se optával. Společně jsme vyrazili k místním vodopádům, když jsme pomínuli uměle vytvořenou hráz a větší množství turistů, tak se nám to místo velmi líbilo. Dál už jsme každý pokračoval sám.

Naše cesta vedla k moři, kterého Slovinsko nemá mnoho (cca 40 km pobřeží), o to víc nás zajímalo, jak vypadá. Cestu jsme si

zpestřili horskými serpentínami, což nedělalo mé drahé dobře a mně už ke konci také ne ☺. Přesto jsme zvládli obdivovat, jak lidé v horách žijí. A ještě jedna věc nás uchvátila na místních kopcích. Slovinci si pro stavbu kostelů a kaplí vybírají snad ty nejvyšší a nejméně dostupná místa, možná i proto, že chtějí být Bohu co nejbližší.

Již po rovnějších a rychlejších cestách jsme se přibližovali moři a slavnému přístavnímu městu Koper. I přesto, že mají Slovinci malý kousek moře, mají toho mnoho co nabídnout. Naším cílem bylo městečko Piran, známé pro své uličky, kde často neprojde ani motorka. Ano, tak jsou úzké a také spleťtité. Ztratit se tady, to není žádný problém. Lidé opět milí a příjemní, úsměv tady byl každodenní záležitostí.

Jak už jsi ale milý čtenáři pochopil, na naší cestě jsme přelétaví a nezůstáváme dlouho na jednom místě. Tak jsme se rozhodli vyrazit za našimi milými s karavanem do Chorvatské Puly. A udělali jsme dobře. Moře se jen třpytilo a my si toho patřičně užívali. Nejen na břehu, ale i na člunu a pod vodou ☺. Zpátky se nám moc nechtělo, ale povinnosti volaly.

Cestu jsme si ještě zpestřili návštěvou vesničky Hrastovlje, kde se nachází románský kostel Nejsvětější Trojice z 13. století, který je památkou UNESCO. Po příjezdu to tak vůbec nevypadalo. Zapadlá víska, jako by tady „chcípnul pes“, u kostela tři lidi, žádné velké haló.

Pokračování na zpáteční cestě směřovalo do Mariboru, kde jsme přespali v oblíbeném a příjemném kempu Kekec ☺. Další den jsme se rozhodli vydat na místní tržiště. Takových barev ovoce a zeleniny, to se jen tak nevidí. Rozplýval se nám nejen zrak, ale i chuťové buňky. Odolali jsme a vzali „jen“ několik kousků ovoce a hurá na poslední úsek přes Rakousko do Jižních Čech za rodinou.

I přesto, že se často rozhodujeme na poslední chvíli, kam vyrazíme, má to své kouzlo a my jsme nebyli nikdy zklamaní. Letošní prázdniny nás o tom přesvědčily. Vážíme si toho, že můžeme takto svobodně cestovat a poznávat i jiná místa a děkujeme.

Přejeme i tobě příjemnou cestu, ať už vede kamkoli.

Michal a Bára

UNITED

V druhé půlce srpna se ve Vsetíně konal multizánrový křesťanský festival United, který zahrnoval kromě koncertů i různé semináře, workshopy, a také jsme měli možnost navštívit filmovou scénu.

Festival trval tři dny a hned první večer byl pro nás velmi silným zážitkem – na přeplněném náměstí vystoupila americká skupina Kutless, jejichž muzika a modlitby promlouvaly ke každému z nás.

Do Vsetína jsem nejela s velkými očekáváními – kamarádka se mě zeptala, jestli nechci jet s ní, tak jsem jela, aniž bych pořádně věděla, co se tam bude dít. A jak to tak často bývá – když nic neočekáváme, dostaneme toho mnohem víc, než bychom si dovedli představit. Potkala jsem jak nové lidi, tak kamarády, se kterými jsem neměla možnost se přes prázdniny vidět, a jsem vděčná za to, že jsem s nimi

mohla celý festival prožít. Nejlepší na tom všem bylo vědomí, že kolem mě bylo spousta mladých lidí, kteří chtějí utužit svůj vztah s Bohem a snaží se pro to něco dělat, proto se vydali z různých koutů republiky právě do Vsetína. Užili jsme si i spoustu zábavy, ale za celý festival jsme nezapomněli na ten hlavní důvod, kvůli kterému jsme přijeli. Na United jsem poznala Boha jako přítele, který je se mnou v každé situaci a je jen na mně, jak moc ho chci pustit do svého srdce. Mám na výběr – buď si budu všechno dělat po svém (ale

kam to vede?), nebo se svěřím do Božích rukou a občas zatnu zuby. Otevřít své srdce Bohu ale neznamená, že budu o něco ochuzena nebo něco propásnu. Znamená to být trpělivá a mít velkou naději, že skrze mě Bůh působí a že jsem součástí Jeho plánu – to mi stačí.

Nebojme se svá srdce Pánu otevřít dokořán a žijme svou víru! On na nás čeká, je to jen na našem rozhodnutí. Občas šlápneme vedle, budeme zmatení, bezradní..., ale budeme vědět, že i v těchto chvílích je s námi :). *Verča*

Duchovní večer (nejen) pro manžele JSME JEDNO A NENÍ NÁM TO JEDNO!

Duchovní večer je určen všem manželům bez ohledu na délku jejich manželství nebo těm, kteří se na manželství připravují nebo o něm uvažují.

Cílem setkání je podpora manželů v jejich každodenním soužití.

Termín: pondělí 26. září 2016 od 18.00 do 20.00

Program: mše sv., přednáška, adorace

Místo: kostel Nejsvětějšího Srdce Páně, Brno-Husovice

Večerem provází: MGR. JAN ŠPILAR, JÁHEN

Hlídkání dětí budou zajišťovat zkušené au pair v budově fary v Husovicích. Na tento večer budou navazovat další setkání 24. 10., 28. 11. a 19. 12. 2016.

SRDÍČKO

zpravodaj brněnských římsko-katolických farností Husovice, Soběšice a Lesná

Vydavatel a místo vydávání: **Římskokatolická farnost u kostela Nejsvětějšího Srdce Páně, Brno-Husovice, Vranovská 766/103, 614 00 Brno, IČ: 64327370**

Kontakt: **e-mail:** srdicko.husovice@seznam.cz

<http://www.farnost-husovice.cz>

Četnost vydávání: **dvouměsíčník**

Ročník, číslo a den vydání: **XX, 4/2016, 18. 9. 2016**

Šéfredaktor: **P. J. Filip Rathouský, OFM** Redakční rada: **Daniel Kummer, J. Kapistrán Gajdoš, OFM**

Vychází výlučně pro vnitřní potřebu vydavatele. Neprodejné. Neprošlo jazykovou úpravou.

Uzávěrka tohoto čísla byla dne 7. 9. 2016, uzávěrka příštího čísla je 21. 10. 2016.